
Rába György

A JELENLÉT ÁRA

Aznap háromszor loholtam a Régi
Kikötőbe If szigetére vágytam
de árva utast nem vesz föl a bárka
és nem akadt rémséget lesni társam
csalódásomat fél liter fehérrel
nyelvhallal tompítottam egy ivóban
s megpendülve egy csupa ideg barna
lányt kifelé menet leszólitottam
ám amikor közölte tuniszi
villogásától gyorsan elköszöntem
mivel hirtelen kilenc bátyja kését
éreztem máris hátamban csípőmben
azóta ráészméltem soha másképp
mindig így porlottak el napok évek
betöltetlen sóvárgás szörny torokba
határaitra pislognom a létnek
s szomszéd fenyegetés közt riadozva
engedményes jelenlétemnek ára
ez az imbolygás képletes kötélén
véges egyensúlyba zárva

A MEGKERGÜLT ÁRAMMÉRŐ

Árammérőm számlálója bolondmód
egy szép napon csak visszafele forgott
gyújthattam lámpát tévémen a gombot
csavargathattam csökkentek a számok
a kacagás kis híján szétvetett
égettem égtem egyre szilajabban
mégis közelebb-közelebb
kerültek hozzám a kezdetek
életem szakadatlan
hátrafelé lett téresebb
s fájlalva bár az ízületi ingert
eltöprengtem nem volna-e szerencsés
javított kiadással a megismert

esetben friss eséllyel megjelenni
mintsem kerengni ismét úgy előre
hogy a tekintet látatlanra essen
vérfagylalóra vagy szívderítőre
s megőrültem az ember mégse műszer
hogy holnapom szerelőjét keressem
perdül a kocka titkot rejt a gyógyszer
így múlok nem is pislantva a túlra
én döntöttem és más végez helyettem

A SIRATÁS VISSZAVONÁSA

Szegény fűzöm az elmaradhatatlan
jelzőt egyik-másik már pusztá névhez
kit nem látok többé földi alakban
s hiába szólitom nem hall nem érez
kárpótlásul adom neki e jelzőt
de van-e s akkor mi a vesztesége
szánjam „szegény” végleges játszmavesztőt
hisz az ő kontinense is megérte
jégkorának tengerré olvadását
a lármát ahogy tenyészeté ébredt
s hogy a vágy mézgája termésre vált át
és veszett szív kongat légiveszélyre
sújtson le rá az ágyban vagy az égből
sajnáltnám mert nem kell lekötve nézni
hogy körötte a sűrű egyre gyérül
s jelfának hagyva nem zúghat a férfi
nevezték rohanó dörgő folyamnak
medréből kitört partjaira hágott
sirassam mint azonosíthatatlant
ki névjegyül kapta a nagyvilágot

KETTŐS PORTRÉ

Könnyű volt neki libegett
parázson nem a talp a láb
s vizen siklott belső szárnyai
ragadták tovább

De aki gyalog sorsokat
vett magára éles kövön
botorkált zúzódott inyén
keresű íz az öröm

Égben repes a himnikus
a másik merő disszonancia
és ki tolongna újabb
teherért hogy legyen miért
földvonzásra gondolnia

Takács Zsuzsa

A HASONMÁS

A legrémesebb kényszerképzetem az volt
a szakításunk után, hogy téged látlak
az Oktogonon valami rossz eszpresszó
utcára kitett asztalainál,
valahányszor a tanítványaimtól hazafelé
mentem, láttam, hogy ott téblábolsz,
és kisebb szívességek fejében egy pogácsát
vagy egy sajtosrolót fizetnek neked.
Minden alkalommal elállt a szívverésem:
ugyanaz az alkat, fejforma, körszakáll,
és – ne is haragudj – ugyanaz a kissé
kéregető testtartás, kiéheztettek?
vagy csak szeretetet koldulsz?
és az arcod kéjsóvár mindeközben.
Elképzeltem, hogy te vagy az,
kényszerítettem magamat, hogy elengedjem
a buszt, titokban néztelek, féltem persze,
hogy feltűnő lesz a viselkedésem,
és félreérti az a másik,
hogy biztosan nem hiszi, miért csinálom ezt,